

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Oom Wiggily en het Blok IJs

"Mijn hemeltje lief, wat is het warm!" riep Zuster Jane Fuzzy Wuzzy, de muskusrat die het huishouden deed, op een avond. Ze was op de veranda van de holle stronk bungalow gaan staan en wuifde zichzelf koelte toe met een koolblad, overgebleven van Oom Wiggily's avondeten.

"Nou, wat is er aan de hand, juffrouw Fuzzy Wuzzy?" vroeg de oude konijnenheer, terwijl hij naar de punt van zijn oor keek om te zien of daar een mug in een schommelstoel zat. Maar dat was gelukkig niet zo. "Wat is er, Zuster Jane?" vroeg hij.

"Wat er is!" riep de muskusrat. "Het is zo ontzettend heet! Dat is het probleem. En morgen wordt het nog warmer!"

"Hoe weet je dat nou?" wilde Oom Wiggily weten.

"Morgen is er nog niet, en als het er is, is het vandaag in plaats van morgen."

"Ik denk dat dat weer een van je grapjes is," zei Zuster Jane, terwijl ze haar staart in twee knopen legde en deels nog een klein stukje, zodat ze er niet op zou stappen als ze de maismeel-dans deed, die zij en Oom Wiggily elke avond dansten. "Nog een grap, hè, Wiggy, over dat morgen nooit komt?" herhaalde Zuster Jane.

"Ach, ik maak zo nu en dan wel eens een grapje," grinnikte de konijnenheer. "Maar waardoor denk je dat

het zo warm wordt?" En Oom Wiggily nam een slok gekookt ijshoorntjes water, zodat hij geen kou zou vatten.

"Ik kan zien dat het warm wordt, omdat de zonsondergang zo rood en vurig is," antwoordde Zuster Jane, terwijl ze naar het westen keek, waar de zon ging slapen.

"Nou, zeg dan tegen Meneer Witwas, de ijsbeer, dat hij morgen een extra groot stuk ijs voor ons achterlaat, als het zo warm wordt," zei Oom Wiggily. Toen ging hij op bezoek bij Grootvader Gans, die zijn maismeel-tuin aan het harken was, zodat hij pannenkoeken kon eten als ontbijt.

De volgende dag was het inderdaad erg heet. Zuster Jane was heel vroeg opgestaan en het eerste wat ze deed was een kaartje met grote letters op de veranda van de holle stronk bungalow hangen, met het woord: IJS

"Zo!" riep Zuster Jane, terwijl ze de rozen geranium een slok karnemelk gaf. "Meneer Witwas, de ijsbeer, zal dat bordje zien en een mooi groot ijsblok voor ons meebrengen."

Maar in deze wereld loopt nooit iets zoals je denkt dat het zal lopen. Tenminste, dat geldt voor mij. Vaak heb ik 's ochtends bedacht dat ik 's avonds naar de film zou gaan. Maar 's avonds moest ik keer op keer naar een honkbalwedstrijd. Je kan er niks aan doen. Ik vertel dit alleen maar om aan te tonen dat je nooit weet wat er gaat gebeuren.

Zuster Jane Fuzzy Wuzzy wist het ook niet. Toen ze het ijsbordje ophing, dacht ze echt dat Meneer Witwas een

mooi, groot stuk ijs zou brengen. Maar dat deed hij niet. Sterker nog, Meneer Witwas had het bordje niet eens gezien.

Wat er gebeurde was dit: kort nadat Zuster Jane het kartonnen bordje had opgehangen,

kwamen Billie Bosstaart, het eekhoornjongetje, en zijn broer Johnnie langs.

"Oh, Johnnie," riep Billie, terwijl hij met zijn pootje wees. "Daar is een mooi stuk karton om een limonadebord voor ons te maken. We kunnen er op de achterkant schrijven: 'LIMONADE: VIJF CENT PER GLAS' en het boven onze kraam hangen."

"Dat kunnen we!" riep Johnnie. Toen haalden de eekhoornjongens, zonder dat ze iets verkeerd wilden doen, het ijsbordje van Zuster Jane van Oom Wiggily's veranda. En die eekhoornjongens maakten een ander bordje op de achterkant van het karton, om reclame te maken voor hun limonadeverkoop, die ze op hun gazon hielden. Daarover vertel ik je een andere keer.

Nou, het werd warmer en warmer en het was bijna middag. Het kleine stukje ijs in de ijskast van Zuster Jane was gesmolten en ze had meer nodig.

"Ik vraag me af wat er met Meneer Witwas, de ijsbeer, is gebeurd?" merkte ze op. "Hij is er nog niet." Ze ging naar buiten kijken en zag mevrouw Wiebelwobbel, de eend, op haar veranda.

"Is de ijsbeer al langs geweest?" vroeg Zuster Jane.

"Lang geleden," antwoordde mevrouw Wiebelwobbel.

Toen zag Zuster Jane dat haar bordje weg was, en hoewel ze niet wist wie het had meegenomen, wist ze dat de ijsbeer het niet had gezien en dat was de reden dat hij geen ijs had gebracht. Toen hij geen bordje zag, dacht hij dat zijn dierlijke klanten geen ijs wilden en reed hij verder.

"Oh jee!" riep Zuster Jane. "Geen ijs, en het is erg heet. Het is zelfs heter dan ik dacht dat het zou zijn. Mijn boter zal smelten en de melk zal zuur worden. Oh, wat moet ik doen?"

"Stil! Kalmeer je, mijn beste! Wees niet bang!" riep Oom Wiggily. "Ik ga met mijn luchtschip naar de fabriek waar Meneer Witwas, de ijsbeer, zijn ijs maakt en ik breng een blok mee naar huis voor je."

"Dat zou heerlijk zijn!" riep Zuster Jane, terwijl ze zichzelf koelte toe wuifde met de kolenschep, zo opgewonden was ze.

Het duurde niet lang voordat Oom Wiggily het ijs ging halen, want zijn luchtschip ging erg snel. Al snel was hij met het blok op weg terug naar de holle stronk, vliegend heel snel, en dacht hij hoe lekker het zou zijn om een glas ijswater te drinken.

Maar terwijl hij over de boomtoppen vloog, hoorde hij beneden stemmen roepen:

"Hé, het regent! Het regent hard!" Een aantal dieren rende hun huis in om hun paraplu's te pakken.

"Regenen!" riep Oom Wiggily. "Het regent niet, anders zou ik de druppels voelen. Bovendien is er geen wolk aan de lucht!"

"De regen komt uit je luchtschip!" riep Sammie Kleinstaart, het konijnenjongetje, die beneden op de grond stond. "Het water druppelt uit je luchtschip."

"Oh, het is het stuk ijs! Het ijs smelt en loopt door de gaten in de wasmand," zei Oom Wiggily. En ja hoor, het ijs was gesmolten en het water ervan viel uit het luchtschip en iedereen dacht dat het regende. En toen Oom Wiggily bij de holle stronk aankwam, was er geen stukje ijs meer over – het was allemaal gesmolten. Maar, toevallig kwam Meneer Witwas, de ijsbeer, op zijn terugweg langs en in zijn wagen, waar het niet kon smelten, had hij een groot blok ijs. Deze gaf hij aan Zuster Jane voor haar ijskast en alles was weer goed. Iedereen was blij, en Oom Wiggily zei dat hij de volgende keer dat hij ijs ging halen, die in een deken zou wikkelen, zodat hij niet zou smelten en zijn vrienden niet zouden denken dat het regende, terwijl dat niet het geval was.